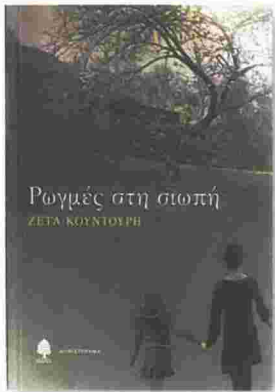
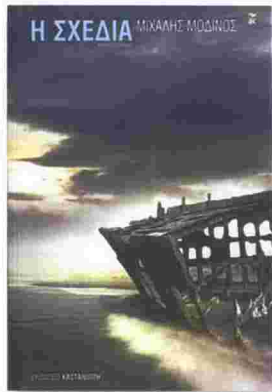

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟ

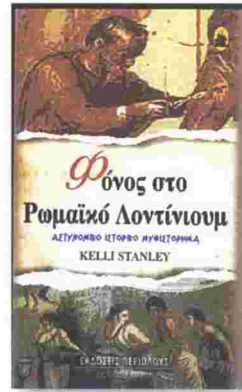
από τη ΓΙΟΛΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ • argiropoulou@atticamedia.gr

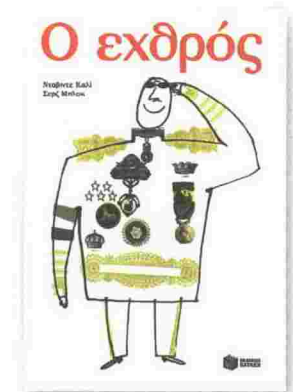
«ΡΩΓΜΕΣ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ», Ζέτα Κουντούρη, εκδόσεις «Κέδρος». Πόσο ξέρουμε τα πρόσωπα της οικογένειάς μας; Όχι τόσο τους χαρακτήρες, όσο τις ζωές. Και όσα κουβαλά η ψυχή, με τα τραύματα, τα λάθη, τις «αμαρτίες» της, τις περισσότερες φορές όχι ερήμην των πρώτων αλλά εξαιτίας τους. Μια γυναίκα, μέσα από τις επισκέψεις της στη μητέρα της, που βρίσκεται έγκλειστη σ' ένα γηροκομείο, και στον ψυχίατρό της, που καταλήγει να τον ερωτευτεί, προσπαθεί να βρει τον εαυτό της, τις ισορροπίες της, την αλήθεια. Θυμός, πίκρα, αγάπη. Μνήμες από το παρελθόν ανακαλούνται προκειμένου να δώσουν απαντήσεις για να γίνει η σύνθεση του παζλ. Η κόρη είναι σκληρή. Καταπέλτης. Η... άλλη αμέτοχη. Δεν μιλά. Σχεδόν μόνο ανασαίνει. Ακούει (ακούει;) τις κατηγορίες. Με το βλέμμα απλάνες. Και ενίοτε χαμογελά. Αδιόρατα. Σημάδι αδιαφορίας, ειρωνείας ή ανάληψης ευθυνών; Μια μικρή ποιητική σάγκα για τη σχέση μάνας - κόρης, που η «φόρμα» της αποτελεί «μήτρα» για όλες τις άλλες...

«Η ΣΧΕΔΙΑ», Μιχάλης Μοδινός, εκδόσεις «Καστανιώτη». Πώς μια καταστροφή μπορεί να γίνει έργο τέχνης; Το έργο λέγεται «Μέδουσα» και είναι εμπνευσμένο από το ναυάγιο της ομώνυμης φρεγάτας, που ξεκίνησε το ταξίδι της τον Ιούνιο του 1816 προκειμένου να ιδρυθεί μια αποικία στην Αφρική, αλλά προσέκρουσε σε ύφαλο. Τις ανατριχιαστικές σκηνές φόβου, τρέλας, εξευτελισμού και απόγνωσης των ναυαγών στη σχεδία -τέτοιες, που έφτασαν μέχρι τον κανιβαλισμό- αναπαριστά στον πίνακά του ο φιλόδοξος ζωγράφος Τεοντόρ Ζερικό. Η κυρία Ζεπαρντιέ, που δεν εγκατέλειπε με τίποτα τη φρεγάτα, είναι ο «Ροβινσώνας Κρούσος» που στο ατελιέ του στη Μονμάρτη τού προσφέρει «ζωντανό υλικό». Και αυτός ξεχνά τα πάντα. Και με μόνη τούτη την εμμονή αναπαριστά τη φρίκη του θανάτου. Με πολλούς τίτλους και περγαμηνές στο ενεργητικό του, ο συγγραφέας και κριτικός μάς υπενθυμίζει πως μόνο η τέχνη και η δημιουργία μπορούν να αντιμετωπίσουν το θάνατο επί ίσους όρους.

«ΦΟΝΟΣ ΣΤΟ ΡΩΜΑΪΚΟ ΛΟΝΤΙΝΙΟΥΜ», Kelli Stanley, μετάφραση Νίκος Τσάπαρης, εκδόσεις «Περίπλους». Στα 836 από κτίσεως Ρώμης, στη «Λυκότριπα», ένα πορνείο του Λοντίνιουμ, του σημερινού Λονδίνου, δολοφονείται ένας ζάπλουτος Σύριος απεσταλμένος του αυτοκράτορα Δομιτιανού. Το πτώμα του βρίσκεται στον υπόσκαφο ναό του Μίθρα που λατρεύουν παράνομα οι ρωμαϊκές λεγεώνες, ενώ άλλα τρία ακολουθούν. Με το φόβο της ενδεχόμενης εξέγερσης των ντόπιων Βρετανών εναντίον των Ρωμαίων, ο προσωπικός γιατρός του Ρωμαίου έπαρχου Αγκρικόλα, «Αρκτούρος», ελληνικής παιδείας και μαθητής του Διοσκοουρίδη, με βοήθό τον απελεύθερό του Βρούτιο αναλαμβάνουν να εξιχνιάσουν τους παραπάνω φόνους. Σε τούτο το αστυνομικό - ιστορικό μυθιστόρημα η βραβευμένη στο είδος της συγγραφέας μάς «κλείνει το μάτι» υποκειδώντας, έχοντας φτιάξει μια πολύπλοκη ρωμαϊκή ίντριγκα, που μας περιδιαβαίνει στις φυλακές και τα πορνεία της αυτοκρατορίας.

«Ο ΕΧΘΡΟΣ», Νταβίντε Καλί - Σερζ Μπλοκ, μετάφραση Φίλιππος Μανδηλαράς, εκδόσεις «Πατάκη». Είναι τόσο δύσκολο οι συγκρούσεις και η βία να δώσουν τη θέση τους στην ειρήνη, τη συμπόνια, την κατανόηση; Σε τούτο το άγριο και συνάμα βαθιά τρυφερό ενήλικο παραμύθι - μια αλληγορία για τον πόλεμο που ζούμε καθημερινά, έξω μας όσο και μέσα μας - ένας στρατιώτης, μόνος και φοβισμένος στο όρμημά του, αναζητά τον εχθρό. Αυτόν που του έχουν κατονομάσει ως... εχθρό. Αν ο ίδιος δεν τον σκοτώσει, θα προλάβει να τον σκοτώσει εκείνος, αφού, σύμφωνα με το εγχειρίδιο, ο... απέναντι «είναι ένα θηρίο που δεν γνωρίζει τι σημαίνει συμπόνια». Κανείς τους δεν έχει δει το πρόσωπο του άλλου. Το μόνο σίγουρο είναι πως είναι εχθροί. Τι περιμένουν; Ποιος θα βγει πρώτος από την «τρύπα» του. Ο ήρωάς μας το λέει. Σέρνεται. Και φτάνει στην απέναντι μεριά. Η «τρύπα» εδώ είναι άδεια. Το μόνο που υπάρχει είναι ένα άλμπουμ με οικογενειακές φωτογραφίες κι ένα εγχειρίδιο. Ίδιο με το δικό του.